

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות וישלח - וישב תשפ"ו • עלון מס' 177

השגחה שבועית

מכתב נדיר חושף את סוד 'השגחה פרטית'

שוב ושוב אני פוגש את האנשים ששואלים: "קרה לי סיפור של השגחה פרטית, אבל ביום למחרת הכל הלך אצלי הפוך. אתם מרבים לספר סיפורים מכל כך הרבה יהודים שראו עין בעין את ישועת השם בצורה נפלאה, ועדיין יש עוד הרבה יהודים שמייחלים ומצפים להיושע. מה בדיוק אתם רוצים להשיג עם הפרסום של כל הסיפורים האלה?"

התשובה לכך היא: שרבותינו הקדושים לימדו אותנו שסיפורי השגחה פרטית מביאים לאמונה. הסיפור של הגילוי נותן את הכוח להאמין גם בסיפור של ההסתר.

בדיוק השבוע ראיתי לראשונה את המכתב של גדולי עולם שהתפרסם בשנת תשד"מ, מאת הרבנים הגאונים רבי משה פיינשטיין ורבי יעקב קמניצקי זצ"ל, וזה לשונו: **"כל לב מבין יבין כמה גדולה הנחיצות להשריש בזמנינו אלה את אמונת ההשגחה הפרטית בלב כל אחד ואחד, ובפרט לבלבול צעירי הצאן, כי הוא יתד שהכל תלוי בה, ועל ידי התחזקות במצוה זו - יתחזקו בס"ד כל תרי"ג המצוות ויתקיים בנו יצדיק באמונתו יחיה".** ודבר טוב לחזק האמונה הוא על ידי שירשמו בפנקס מה שרואים ומרגישים מההשגחה פרטית בעניינים היומייים. ונקל להבין שעניין זה יעקור ויבטל את ההרגל שהכל במקרה מכוחות הטבע, וכוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה."

הרה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א חזר על מה ששמע פעמים רבות מהרה"צ רבי אליהו רוס זצ"ל, כי רבו הקדושים רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, ביקש ממנו פעמים רבות לפתח "כולל השגחה פרטית" בירושלים, כולל שכל יום יתאספו בו עשרה יהודים ויספרו זה לזה סיפורי השגחה פרטית. "כשיהיה כולל כזה העולם יראה אחרת" אמר ר' שלומקה. אולם, לא נמצא תורם למטרה זו.

שנים רבות כאב לר' יעקב מאיר שליט"א שמשאלתו של צדיק קדוש כזה לא עלתה.

כיום, עשרות שנים לאחר מכן, ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א אומר: "אני רואה שמשאלתו של הצדיק מתקיימת - הוקם הכולל העולמי של השגחה פרטית, ועשרות אלפי יהודים מכל העולם שומעים ומספרים סיפורי השגחה."

זה בדוק ומנוסח: כשרואים השגחה פרטית ומספרים זאת, זה מביא לכך שעוקר ומבטל את ההרגל שהכל במקרה מכוחות הטבע, וכוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה.

זה מביא לאמונה. זה מביא לרוגע ושלווה.

תתחברו לקו השגחה פרטית, ותראו שהרוגע מחלחל אליכם:

02-30-11-300 או המספר המקוצר 6716*

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הבדל גדול היה פה

- זה התיאור של הראשון, ו"הבוטח בה' חסד יסובבנו" - זה השני.

המצודת דוד מפרש זאת כך: **כי הרשע המבעט ביסורים** - היינו שהוא מתנגד להם ומתלונן נגדם, **הנה באים עליו רבים מכאובים** - המכאובים שלו מתרבים יותר, והוא מוסיף לעצמו מעבר למה שנגזר עליו. הדוגמא שהבאנו על החולה היא רק משל לכל סוגי הכאב וההפסד שבני אדם חווים בחייהם. מי שרואה בכל דבר שקורה נגד רצונו את יד המקרה - מאשים את עצמו ואת הסובבים, מעלה לעצמו את לחץ הדם וקצב דפיקות הלב, וכל זה תוספת של מכאובים. באופן זה הוא גם מפסיד את מטרת הייסורים, שהיא לקרב אותו לבורא יתברך, וגם גורם לכך שישועתו מתרחקת, כי אין לו במה להתחזק, מכיוון שאינו גורס את תרופת האמונה.

ומרובה מידה טובה: **הבוטח בה' ומשכיל לדעת שהמה לטובתו כי בהם ימורק העוון, ואינו מבעט בהם** - מי שזוכר כי הכול מגיע מאיתו יתברך והכול לטובה; מי ששגורים בפיו מאמרי האמונה 'כי היתה סיבה מעם ה', גם זו לטובה; 'וכל מעשהו באמונה'; מי שנכנס לגזירת הבורא - **החסד מה' מסבבו**. דבר ראשון, הוא מרוויח שהייסורים עצמם מכאיבים לו פחות. די לו בהפסד או בכאב כמות שהם, ללא כל מיני עודפים והוספות. ודבר שני, ההתנהגות והחשיבה שלו מושכים ישועה. הרי כל המטרה של הייסורים היא שאדם יעצור ויחשוב מניין הם הגיעו, שתהיה לו הכנעה לבורא ובכך יתכפרו עוונותיו. כאשר היהודי מסכים להנהגת ה' ומודה לו על הכול, אזי הייסורים השיגו את מטרתם, וכך העניין עצמו מתהפך לחסד, **כי יסירם ממנו, ויהי נקי מעוון**. וכמאמר הידוע מצדיקים: "ואתה אמרת היטב - איטיב עמך".

ויהי רצון שנוזה לראות עין בעין הנהגה של חסד ורחמים בנגלה, בטוב ובנעימים מתוך בריאות הגוף והנפש, בשמחה רבה אמן סלה.

(מתוך שיעור 424 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחייו ישיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים
עבור האבדך ר' יצחק בן בישא [קלצקי] הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

לשניהם אותה אבחנה. שניהם סובלים 'ייסורים קשים, לא עלינו ולא עליכם. אבל, החוויה של כל אחד מהם שונה לגמרי. הראשון נאנח אנחות בזו אחר זו, ופיו מלא טענות ומענות: 'בשביל מה הייתי צריך את כל הסיפור הזה?' הוא מתלונן, 'מה לא היה טוב בלהיות בבית ולהמשיך את החיים? מה זה שאני צריך להיות כאן?' כשמישהו מסביר לו שהוא חייב לקבל את הטיפול למחלתו, הוא חוזר וצועק שבדיוק על זה הוא מדבר, ושאלו אינם הם הולך לרופא יותר טוב או ישן יותר טוב או הולך לרופא יותר מומחה, זה היה אחרת לגמרי.

הוא מלקה את עצמו ואת האחרים, מריץ אליו שוב ושוב את האחים ואת כוח העזר של בית החולים, כל רגע משהו אחר מציק לו ומרגיז, ואיכשהו, גם קשה יותר למצוא לו את הוריד כדי לערוך בדיקת דם פשוטה. השרירים שלו מכוצצים, וכולו אומר עיניו וסבל. אין לו בעולמו רגע אחד של נחת. החיים קשים, יום ולילה מציק לו המצב, והוא מסכן שבמסכנים, אומלל שבאומללים.

לידו שלצידו, באותו חדר, כואב גם כן. הוא סובל 'ייסורי גוף, וגם לו קשה המרחק מהבית. אבל הוא חושב לעצמו, 'מי עשה לי את זה? אבא שבשמים האוהב אותי יותר מכולם, המרחם מכל מרחם, שכל דרכיו משפט - הוא שלח אותי לכאן, לטובתי, למרק את עוונותיי. הוא עושה לי רק טוב! הכי טוב! לא ייתכן אחרת!' והוא מוסיף ומעמיק במחשבות אלה עוד ועוד, ומחזק אותן על ידי עיון בספרי מוסר ובסוגיית הבטחון, עד כמה שיכול בכוחו הדל. מקשיב לשיעורי חיזוק ומשנן שוב ושוב פסוקי בטחון. לעיתים אין בו אפילו כוח לחשוב או לעיין, והוא משיב את נפשו בניגון של דבקות, בשיר של מילים מרפאות, בשירים של חיזוק באמונה ובטחון. למי שישאל לשלומו הוא יענה 'ברוך ה', הכול טוב, כי זאת האמת. אמנם קשה וכואב, אבל טוב! הוא מחייך ומאיר פנים, נכנע לרצון הבורא ומאמין בישועתו. רגשות אלו מרחיבים את קנה הנשימה ומאפשרים לדם לזרום בקלות, וכך גם הטיפול שהוא עובר קל יותר ומשפיע יותר.

את ההבדל בין השניים מביע דוד המלך בפרק ל"ב בתהלים: "רבים מכאובים לרשע"

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 03-3900-489 • מבלגיה 03-844-28-380-0

מזרח אפריקה 271-0157-9256 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו נשנים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שרשרת הצלה

מספר הרב יצחק פישמן שליט"א:

הקב"ה זיכה אותי להיות אומן במלאכת המילה, וזה שנים שאני מכניס את ילדי ישראל בבריתו של אברהם אבינו. בשונה ממוהלים אחרים, קיבלתי שליחות מיוחדת לסייע גם במקרים מסוכנים ומורכבים. אני מודה לקב"ה העומד על ימיני לסומכני בכל עת. באותו יום בשעת אחר הצהריים התקשר אליי מוהל ידוע, מומחה במלאכתו, בבקשה דחופה: "לפני כמה שעות ערכתי ברית לתינוק, ועכשיו אמרו לי שהוא מדמם. לכאורה אני יכול לטפל בו, אבל התינוק, שגר בשכונה שלכם, נמצא במרחק חצי שעת נסיעה מביתי".

אמרתי למוהל, "אני כבר מגיע!". לקחתי פרטים, שלפתי את התיק ובו כלי המילה ממקומו הקבוע, וירדתי מיד לחניה שליד ביתי. ברגע זה נזכרתי כי הרכב כרגע במוסך. בראש שלי היו רק שתי מילים: פיקוח נפש! אין זמן. אני יוצא אל המדרכה ועוצר רכב שנקרה בדרכי. הנהג, יהודי יקר, עוצר לי, ואני מבקש ממנו שייקח אותי במהירות לכתובת פלוגית, בשביל מקרה של פיקוח נפש.

הוא לא שואל שאלות. כולו מרוכז בכביש במאמץ להביא אותי למחוז חפצי במהירות האפשרית, והנה אנחנו מגיעים לבניין הנכון. רגע לפני שאני יוצא מהרכב, אני מחלץ מתוך התיק חוברת שעוסקת בהכנה לברית מילה. זו חוברת שיצאה לאור לפני כמה שנים, והוא מופצת בכל הארץ.

"קח", אני אומר לו, "ובזכות המצווה שקיימת עכשיו, תהיה לך תועלת מזה". ברוך ה', הגעתי בזמן. התינוק קיבל את הטיפולים, חייו ניצלו, ומצבו הוטב עד מהרה. ירכו הוריו לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים.

חולף חודש, אני זוכה להכניס תינוקות רבים בבריתו של אברהם אבינו, ובתוך שגרה שכולה שליחות, אני מקבל טלפון מיהודי: התינוק שלו בן שמונה ימים, הבוקר הייתה הברית, ומשהו לא מוצא חן בעיניו. לפי מה שהוא מספר לי בטלפון, אני מבין שעלי להגיע לביתו בדחיפות.

אני מגיע, וברוך ה' זוכה להיות האדם הנכון במקום הנכון. "אתה זוכר אותי?" שואל אבי הבן לאחר שהכול נרגע, "לפני כחודש לקחתי אותך ברכב בשביל מקרה של פיקוח נפש, והשארתי לי חוברת באוטו".

אני נזכר. כן, זה היה הוא, הנהג הצדיק שלקח אותי בלי לשאול שאלות. "כשראיתי את הבעיה אצל התינוק שלי, התקשרתי למוהל, אבל אמרו לי שבשעה זו הוא לומד בכולל, ועד השעה שבע ורבע אי אפשר להשיג אותו. לא ידעתי מה לעשות, הייתי אובד עצות, ואז נזכרתי בחוברת שהשארתי לי. הוצאתי אותה מהרכב ומצאתי בה את מספר הטלפון שלך".

באותם רגעים, לפני חודש, כשמהרתי אל התינוק להציל את חייו, היה נדמה לי כי העובדה שהרכב נמצא במוסך היא תקלה והפרעה למלאכת הקודש; והנה מתברר שבדיקו ההפך הוא הנכון: הקב"ה הקדים רפואה למכה, והביקור במכוניתו של הנהג הביא את הסיפור הזה לסופו הטוב.

הביטחון היומי, יום חמישי פרשת ויצא תשפ"ו, ביתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 293.

זקן מלא רחמים

אצל הילד שלי התגלתה בעיה רפואית לא פשוטה בכלל. מדובר היה בעניין חמור ממש, שהצריך ניתוח דחוף. ברגע שעלינו על הבעיה נכנסנו לתוך סחרחרה בלתי אפשרית של בדיקות והתייעצויות עם עסקנים ומבנים. הללו חקרו, דרשו וביררו מי מבין כל בתי החולים בעולם ייתן את המענה הרפואי המדויק ביותר לבן שלי, עד שהגיעו למסקנה שהמקום הטוב ביותר לניתוח הזה הוא בבית החולים במנהטן שבניו יורק, שם יש רופא שמתמחה בדיקו בתחום הספציפי הנדרש. הרופא הזה כבר ערך ניתוחים כאלו בהצלחה, והוא אם ירצה ה' יהיה שליח טוב לטפל גם בילד שלי.

הכול נעשה במהירות: התור, הדרכון, הביקורטיה שלא נגמרת, הריצות לפה ולשם, ובתוך ילד מיוחד צריכים להסביר לו הכול מאלף, כדי שהוא יבין מה קורה איתו, ויירגע. בשביל זה כמובן צריך קודם כל הורים רגועים, כך שבתוך כל המהומה השתדלתי למצוא לי חיזוקים באמונה ובטחון. השתדלתי, מאוד השתדלתי, וגם עשיתי

מזוזה וארון גם יחד

ארון הספרים שבבית שלי נעשה צר מהכיל. זה לא שיש לי כל כך הרבה ספרים, כמו שהארון קטן. ידעתי שאם ברצוני להרחיב את הארון, אין לי אלא לקנות ספרייה קטנה שתולים על הקיר בצמוד לתקרה. דא עקא שיצירה מסוג זה עולה כמה וכמה שקלים שאינם מצויים בכיסי, ועל כן בינתיים, עד שישא הקיר את הספרייה, נשאתי אני את החלום בליבי. קיוויתי שבקרוב אוכל להתחדש במדפים המתאימים כדי להניח עליהם את ספרי הקודש בכבוד, ובינתיים הסתדרתי איכשהו: חלק מהספרים שלא היה להם מקום 'הוחבאו' בחלקו הפנימי של המדף, כאשר בחלקו החיצוני מונחת עוד שורה של ספרים; את חלקם השכבתי מעל הספרים, וחלקם שכנו בקרטונים.

בקרב! - הייתי חושב כששוב ראיתי את הספרים הנדחקים זה אצל זה - בקרוב תהיה להם נחלה. מזוזה דווקא לא איחלתי להם, כי הרי הספרים נוצרו כדי שילמדו בהם, ולא כדי לשכב בטל על גבי מדפים, ואפילו מדפים תלולים.

חודש אלול הגיע. קיימתי את המנהג לבדוק מזוזה, והתברר לי שהמזוזות שבביתי כשרות אמנם, אך לא מהודרות. זה היה לי אכפת. אני רוצה לקיים בהידור כל מצווה, ובמצווה זו של מזוזה, שיש בה גם עניין של שמירה מן המזיקים, עז חפצי לקיים עם כל ההידורים. הפתרון לזה הוא כמובן לקנות מזוזות חדשות, רק שפתרון זה יוצר בעיה חדשה: מניין אשיג כסף כדי לקנות אותן?

ברשימה שבכסי כבר היו שתי הוצאות גדולות שחילו לכיסוי: הספרייה התלויה והמזוזות המהודרות. לכן תבינו כמה שמחתי במעטפה שקיבלתי מאמי שתחיי לכבוד יום הולדתי. במעטפה היה סכום כסף נאה שאפשר לקנות בו דבר משמעותי, ולהגשים אחד משני חלומותיי: ספרייה או מזוזות. מה עדיף?

זו הייתה שאלה קשה. דנתי בה עם נוות ביתי, ויחד חשבנו מה נעשה: האם ניקח את הכסף כדי לקנות את הרהיט החשוב, או כדי להזדר במצוות מזוזה. לבסוף החלטנו, שעם כל החשיבות של ספרי הקודש, כרגע יש להם מקום איכשהו, ועדיף שההנאה מהרהיט החדש תמתין, וקודם כל נעסוק במצוות מזוזה ונרכוש מזוזות מהודרות.

פניתי לחבר מהכולל שהוא גם סופר סת"ם, וביקשתי לקנות ממנו מזוזות מהודרות. תוך כדי שיחה, עוד לפני ששילמתי לו, הוא סיפר לי בהתלהבות שבסמוך לכולל יש מישור שמוסר ספרייה תלויה. זו נראית כחדשה ממש, במצב מצוין. אולי אני רוצה אותה?

ברור שאני רוצה! הספרייה הוצבה בביתי עד מהרה, וכך ראיתי שבעוד אני מחליט להקדיש את הכסף למצווה, הקב"ה ברחמיו נתן לי את שני הדברים. ולא עוד, אלא שדווקא על ידי החבר שאצלו ביקשתי לקנות את המזוזות, הגיעה אליי הספרייה!

הביטחון היומי, יום שני פרשת חיי שרה תשפ"ו, ביתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 296.

יהודים
שלקחו על
עצמם שותפות
בהפצת האמונה
בעולם

מעידים על ישיעות
בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא

יכול להיות שלך!
התקשר עכשיו:

02-30-11-5-11

חפצים
אמונה
ורואים
ישועות

שתי אחיותיי המבוגרות התאסרו תור שנה!

לפני כשנה פתחתי הוראת קבע

חודשית למען הפצת האמונה

והבטחון על פני יישוב שלם, וזאת לזכות שתי אחיותיי שהיו בנות עשרים וחמש ועשרים ושלוש, כדי שתיושענה ותמצאנה את זיווגן במהרה. כעת, בסיומה של שנה זו, אני יכול להעיד שברוך ה' שתינתן כבר נישוע: האחת התאסרה באותו חודש שבו החלה הגבייה בהוראת הקבע, ולשנייה ארך זמן רב יותר, אך הנה עכשיו, כעבור שנה, אנו רואים ששתי הבקשות התמלאו במלואן. אני מודה לה' על הישועה. הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו!

שכונה שלמה נתרמה לזכות

לע"נ ישראל זאב בן הרב יקותיאל
ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ בתיה בת יהודה לייב ת.נ.צ.ב.ה.
להמתקת הימים ולהצלחת יתודה חי בן רחל
לעילוי נשמת שרה בת ר' יצחק צבי ע"ה
לזכות דוד בן ציפורה ושרה בת חנה

הגמ"ח נפתח בזמן

מספר אברך מביתר: יום אחד אני מקבל טלפון מהחידה. על הקו הבן-יקר שלי: "אבא, אין לי כיפה".

"מה פירוש?"

"שיחקנו בהפסקה, ופתאום הכיפה נפלה ונאבדה לי". מה אני יודע, מה הם משחקים שם... נופלים, קמים, רצים, חוזרים, עוברים ליד איזו גדר, מתכופפים קצת יותר מדי, הכיפה נופלת לאיזו תהום עמוקה או לאמבטיה של טיט באתר בנייה, ואצל הבן הפעיל שלי הכול יכול לקרות.

"אני מגיע", אמרתי לו. לקחתי כיפה של הילד ומיהרתי לתלמוד תורה. בפתח פגשתי במפקח ובמנהל גם יחד. "הבאתי כיפה לילד שלי", שחתי להם. "זה באמת מצרך חשוב", נענה המפקח. "קורה הרבה פעמים שכיפה נופלת באופן שכבר אי אפשר להחזיר אותה".

"אתה יודע מה?" הגיב המנהל, "אולי תקנה כמה כיפות ותביא לנו לחידה?"

"רעיון טוב", אמרתי. "אני אקנה בעזרת ה'".

הרעיון הטוב המשיך להיות רעיון במשך כמה חודשים טובים. בכל פעם שחזרתי מסבב קניות, נזכרתי בכיפות רק אחרי שכבר הגעתי הביתה. בכל פעם אמרתי לעצמי, שממש חבל שאיני קונה כבר את הכיפות שהבטחתי. זה יכול להיות גמ"ח נפלא, שיקנה לי זכויות רבות ויציל את ילדי החידה מבושה ומחרפה. אבל, עדיין לא הגיע לידי מעשה.

כך עד שיום אחד גם התור של הכיפות הגיע. קניתי כמה כיפות, בכמה גדלים התואמים את מידותיהם של ילדי החידה, ובבוקר ביקשתי מבני שיביא את הכיפות לידי המנהל.

באותו יום ראיתי על הצג את מספר הטלפון של התלמוד תורה. לרגע אחד ליבי החסיר פעימה, שמא הבן שלי חולל משהו מסוג הדברים שצריכים לערב בהם את ההורים. ברגע השני שמעתי את קולו של המנהל מתרונן בהתרגשות.

"תשמע דבר מדהים", הוא אמר לי. "היום אני מגיע לתלמוד תורה, ורואה ילד מהכיתות הנמוכות עומד עם קפוצ'ון על הראש ובוכה. אבדה לו הכיפה והוא אינו יודע מה לעשות. אמרתי לילד שיפנה למפקח, וניגשתי לחדרי".

והנה, בפתח החדר אני רואה את הבן שלך מגיע עם הכיפות ששלחת לנו! בדיוק היום, כשילד כל כך חסר אונים צריך את הטובה הזאת! תזכה למצוות!!!"

נפעמתי. זכותו של הילד הזה היא שעמדה לי, ללכת סוף סוף לחנות ולקנות את הכיפות בשביל הגמ"ח. מתברר שלאחר שהתמנתי משמיים להיות השליח שישלח לילד כיפה, נזכרתי לפתוח סוף סוף את גמ"ח הכיפות.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 297.)

מה שיכולתי, כדי להעביר לילד שלי את התחושה שאנחנו בידיים של הקב"ה, שהוא רופא חולים, והוא ישלח לנו את מלאכיו הטובים בכל אשר נלך וניסע ונטוס. הגענו לבית החולים. העסקנים עשו עבודה נפלאה, הכול כבר היה מסודר ברישומים, והילד נכנס למחלקה כדי להתכונן לניתוח. הרופא נכנס כדי לראות את הילד, ואני כמעט חטפתי להם. זה הרופא המהולל שבשבילו הגענו??? זה האיש שאמרו עליו שיש לו ידי זהב והוא מנתח-על??? אני רואה מולי רופא זקן, שיש סיבה טובה להטיל ספק ביכולת שלו לנתח. גם אם בעבר הוא היה מומחה, זו שאלה גדולה האם המומחיות עדיין קיימת. איך זה שמחזיקים רופא זקן כזה בבית החולים? שאלתי את המתורגמן שלי וזהו אותי לשמו של הרופא, ואכן התברר שלא טעיתי. זה לא הוא. "איפה רופא איקס?" שאלתי במרמור. הרי בשבילו באתי. ביקשתי מהמתורגמן שיבוא איתי למזכירות שבקבלה כדי לברר את העניינים. "רופא איקס?" - ענו לי בקבלה - "הוא בכלל לא נמצא כאן. הוא הודיע שבמשך כמה חודשים הוא לא יגיע לכאן בכלל".

מה אני עושה? מה אני עושה??? בשביל הזקן הזה עשיתי את כל הדרך המייגעת והמתישה מארץ הקודש למנהטן? הרי כל העסקנים המליצו על רופא אחר לגמרי! אבל כעת גם אותם עסקנים, על אף שנרעשו מהסיטואציה, הודו שאין מה לעשות, רק לחכות לרופא המהולל שיסיים את חופשתו.

ואני - התחזקתי באמונה, ואמרתי שוב ושוב לי ולילד שלי שאנחנו לא בידיים של שום רופא, רק בידי של הקב"ה. המצב הרפואי של בני לא אפשר המתנה, הניתוח היה חייב להתבצע בהקדם, והרופא הזקן ביצע את הניתוח. ברוך ה', הילד התעורר, והתברר שהניתוח עבר בהצלחה.

עברה תקופה, ושוב התעוררו בעיות. הפעם ביררנו ברר היטב ווידאנו שהרופא הצעיר נמצא, ומיהרנו לטוס למנהטן. נכנסנו אל דוקטור איקס, הרופא המומחה והמומלץ ביותר. הוא עבר על התיק הרפואי, בדק את הילד, ונתן את אבחנתו: "אני לא רואה שיש מה לעשות", הוא אמר. "אם הבעיה התעוררה שוב, אני חושש שכבר אין איך לעזור".

הוא מצידו הוביל אותנו לבית ההלוויות...

עוד אנחנו מדברים, והרופא הזקן, אותו מנתח הזכור לטוב, נכנס ושאל: "מה קורה? מה הביא אתכם שוב הנה?" ענינו לו. התיק הרפואי נפרש מול עיניו, הבעיה שצצה והחמירה הובררה בפניו, והרופא הצעיר הביע שוב את צערו על כך שאין מה לעשות כאן. "מה פתאום?" נרעש הזקן, "רואי שאפשר לעזור. תראה, עוד מעט אני כבר יוצא לפנסיה, אני ממש בדרך לשם, ולא יכול להיות שדווקא עכשיו, ילד שאני טיפלתי בו לא יבריא!" הוא פנה אליי, "אני אעשה את כל המאמצים כדי שילד שלך תהיה רפואה!"

ואכן הרופא לא הבטיח סתם. הוא עשה כל שביכולתו כדי לצאת לפנסיה בשם טוב, והבן שלי קיבל את הטיפול המסור והאיכותי ביותר. היום הוא מסתובב בריא ושלם, ואף משתובב כמו כל הילדים.

אכן, התברר שאילו היינו פוגשים בפעם הראשונה את הרופא המומלץ, אז הייתה זו אכן נסיעה לשווא; אבל הקב"ה זימן לנו דווקא את המבוגר, את זה שבמבט ראשון היה נראה שלא יוכל לסייע לנו, ודווקא הוא היה השליח להצלחה.

(הביטחון היומי, יום שלישי פרשת חיי שרה תשפ"ו, ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 294.)

ליד הבית

מספר אברך מקריית ספר: חיפשתי מוצר מסוים שהיה לי חשוב מאוד. התעניינתי איפה אפשר לקנות אותו, והממליצים אמרו לי: "פה באזור בטוח שלא תמצא. דבר כזה קונים בקניון".

ההמלצה לא התאימה לי בכלל. אני לקניון לא הולך ולא נוסע. זה לא מתאים בכלל לשמירת העניינים, האזנונים והנשמה. חשבתי שאם לא אוכל להגיע למוצר, המוצר יצטרך להגיע אליי, על ידי שאשיג שליח כלשהו או שאשלם דמי משלוח יקרים. כבר הסכמתי לשלם את המחיר על כך שאני נמנע מללכת למקומות כאלו, אבל רגע לפני שהתחלתי בתהליך הרכישה, החלטתי בכל זאת לברר האם ניתן להשיג את המוצר באחת החנויות שליד הבית.

ביררתי, והפלא ופלא: המוצר נמצא קרוב לבית, במרחק כמה פסיעות, במחיר סביר לגמרי ובלי התרוצצות מיותרת.

שוב גיליתי שמשמירה על טוהר הנשמה לא מפסידיים כלום, רק מרוויחים. הנה גם אני הרווחתי, וגם בעל החנות...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 295.)

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם
ותזכה גם אתה לראות ישועות בכל העניינים.

התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
ת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי
57390056 חשבון
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ר

חפצים
אמונה
ומחיים
נפשות

אני מאזין בקביעות לקו השגחה פרטית. מעבר לכוח ולחיוזוק העצום שאני שואב מהתכנים הנפלאים המושמעים בקו, הם הכניסו לחיי אור גדול, אור של אמונה ושל בטחון, ושינוי של כל צורת החשיבה שלי. רציתי לשתף אתכם באירוע שעברתי לאחרונה: שכחתי באוטובוס תיק ובו מצלמה יקרה, שעלותה נאמדת באלפי שקלים. ברגע שקלטתי את השכחה ניסיתי לרוץ אחרי האוטובוס, אך הוא כבר התרחק. גייסתי חברים קרובים שיעזרו לי בחיפושים, ובמהלך כל הזמן הזה הייתי המום, טרוד ודאוג. לפתע, בתוך רגעי הבהלה, קיבלתי את הצ'ינתוק היומי מקו השגחה פרטית. רק ראיתי את שם הקו מופיע על המסך, ומדי נרגעתי: נהייתי גינוח ושלום, והתחלתי להתחזק באמונה שהכול טובה, וברצות ה' אמצא את המצלמה - כפי שאכן קרה לבסוף. תודה לכם.

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

קמע להצלה מייסורים

מי שמיוסר, קמיעתו המצילתו מאותן הייסורים, לשתוק ולהתפלל.

(הערוך)

התקשרות החוכמה, כמאמר "סייג לחכמה שתיקה". וזהו עניין "גם זו לטובה", וזהו עניין "קבלת הייסורים באהבה".

(פרי הארץ להרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטבסק)

מחליף ייסורי עוה"ב

וכל ייסורים אפילו כל שהוא שאדם סובל בעולם הזה, בפרט אם מאמין בהשגחה עליונה ויש לו דעת לקבל באהבה מאת ה' ואינו מהרהר אחר מידותיו יתברך ח"ו, אז מנכים ממנו על ידי זה מייסורי עולם הבא בלי שיעור וגבול. ואילו היה האדם מבין ורואה זאת, היה מרקד מתוך שמחה על חסד הגדול שהקב"ה עושה עמו, והוא כמו אם הרוחצת בנה מצוותו, ותינוק שאינו מבין הטובה צועק ובוכה, ואילו היה מבין הטובה והחסד שעושה איתו אמו היה מנשקה ומחבבה מרוב שמחה ואהבה. וכן אם אינו בועט בייסורים ומצדיק דינו של הקב"ה, כמוכא לעיל מאמר הגמרא ברכות "מה אשם לדעת אף ייסורים לדעת". כי אם מבעט ח"ו בייסורים, אז ח"ו נידון בגיהנום, אם לא ח"ו שיש לו ייסורים קשים ונוראים ונפלט מפיו איזה דיבור שלא ברצונו, כדכתיב אצל איוב שהצדיק אותו אליהוא נגד חבריו שהוכיחו אותו על שנפלט מפיו דיבורים נגד מידת הדין, וכתיב שם "איוב לא בדעת ידבר ודבריו לא בהשכיל", ועל עניין כזה שבא שלא מדעת רק מגדול צער. על זה אמרו "מכאן שאין אדם נתפס בשעת צער". ועם כל זה אמרו: "אמר ר' חנינא בר פפא, איוב אילולי לא קרא תגר כשבאו עליו יסורים, כשם שאומרים עכשיו אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב כך היו אומרים אלוקי איוב", ע"כ. ודע והבן אם האדם מקבל באהבה ייסורים, על כל פנים לפי דרגא דיליה, אז מזדככים איבריו ונמתקו הדינים ממנו, ונמחלו עוונותיו, כמוכא "קבלה דיסורי שתיקותא, ומבעי רחמי". ואשרי חלקו ומה נעים גורלו מי שזוכה לקבל ייסורים באהבה.

(שומר אמונים פיו להרה"ק רבי אהרן ראטה)

שתיקה ותפילה

קבלה דיסורי מסורת ומנהג שקיבלנו מרבוינו למי שבאים עליו ייסורים - **שתיקותא** שישתוק ולא יבעט בייסורים הבאים עליו, **ומבעי רחמי** ויתפלל לה' שיסיר מעליו את הייסורים.

(ברכות סב ע"א)

לא יתפאר בהם

ציווי אחר לחכם שיקבל הייסורים עליו, ויאמר "כל דעבדין מן שמיא לטב", וגם כן ישתוק מלהתפאר בהם, שכן אמרו "אגרא דיסורי שתיקותא". (מרכבות המשנה להר"י אלאשקר)

קיבלם בשמחה

הן כל מכירי כבוד מר אבא הגאון [רבי חיים מוולוז'ין] ז"ל, המה יעידו ויגידו מענוותנותו הגדולה, אשר אם היה נעלב לא העליב, והיה שפל רוח בפני כל אדם, ובתענוגי הגוף, אף למעוטא דמעוטא היה חושש, ושם דרכו לבלי הרגיש תענוג. ואף כי הגיעו ימי הזקנה שנתייגר בייסורים של אהבה במאודו ונפשו, קיבלם בשמחה ובצלה פנים מבלי הוציא אנחה (כמאמר חז"ל "קבלה דיסורי שתיקותא"), ודעתיה הוה בדיחא עליה כל שני דקביל עליה ייסורים.

(נפש החיים, הקדמת בן המחבר)

השתיקה מוציאה מהצרה

כל זמן שהוא מצטער מן השפלות הירידה אל המקום אשר הוא חונה שם, ורוצה להינצל ממנה - הרי הוא מלוכב בגוף, ואינו יכול להשיג חוכמתו, ואין לו שום שייכות עם החוכמה שהוא למעלה מכל טבעי הגוף והשגתו. מה שאין כן כשמקבל הייסורים באהבה אמיתית, בהשגתו "הלא ה' זו" הטוב הגנוח כנזכר לעיל, ואי אפשר להשיג טובתו - אז טוב לו להיות מתקשר בחוכמה, שהרי כשאנו מצטער מהייסורים יצא מכלל הגוף ונתקשר בחוכמה. וזהו שאמרו רז"ל "סמא דיסורים שתיקותא", כי השתיקה הוא

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עריכות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל 020311300@gmail.com | בפקס 02-6599189

מדליקים את האור

ע"י הפצת האמונה זוכים להדליק את האמונה לעוד יהודים

על ידי הפצת אמונה אתה מאיר נשמות

הרגשתי שהאור חזר לחי

בני היה מאושפז בבית החולים. במקביל לכך שהוא נאבק בייסורים - גם נפשי הייתה דווה. הייתי שבור, מלא כאב וחוסר אונים. דווקא אז נחשפתי לפעילות שלכם. עבורי זה היה עוגן הצלה. קיבלתי חיזוק, תקווה וכוחות להמשיך. הרגשתי שאני לא לבד. המשיכו הלאה בהפצת אמונה וחיזוק לעם ישראל.

וגם אתה יכול לזכות לישועה!

דרך ההשגחה אל השידוך המיוחל

מספרת אמה לבחור מבוגר: "קראתי בעלון על אנשים שזכו לישועות בזכות התרומה. התחזקתי, ונתתי גם אני סכום הגון - כדי שבני ימצא את שידוכו במהרה. מיד לאחר התרומה עלתה הצעה מתאימה, ובתוך שבוע בלבד נסגר וורט. הודו לה' - ראינו ישועה מול העיניים."

זכיתי לראות את הברכה מתקיימת

במשך שנים חיכו שניים מילדיי - בן ובת - להיושע בזרע של קיימא. החלטתי לתרום לשכונה שלמה עלונים למשך שנה. וברוך ה', עשרה חודשים לאחר מכן - זכו שניהם בבנים בריאים, לאו"ט. אז הרגשתי בבידור: ההבטחה של רשבי" מתקיימת בי ממש - "מי שמזכה את הרבים, זוכה לבנים יראים ושלמים".

על כל השותפים בהפצת האמונה יתפללו אצל ציון של בעל חובת הלבבות רבינו בחיי בן יוסף אבן פקודה מערת בעל חובת הלבבות רבינו בחיי בן יוסף אבן פקודה

תתקשר עכשיו למוקד הישועות

02-30-11-5-11

ובעז"ה תזכה להיושע בכל הישועות

נקודה מתוך שיעורי המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד

גדלות הנפש המפתח לבטחון

שיעזור לו.

כשאדם נמצא בצר ובמצוק ומסובב בקשיים - בענייני פרנסה, בריאות או נחת מצאצאיו - עליו לדעת כי הקב"ה נמצא עימו, ושהוא חשוב בעיני הקב"ה. כשהוא יודע זאת, הוא כבר הרוויח את קרבת ה'. והרי קרבת אלוקים היא הדבר היחיד שילווחו לעולם הבא, ולא ענייני הפרנסה והבריאות ילווהו.

מחשבות של ספק ומצפונות את הלב: 'מה אני, ומה חיי? איך ייתכן שאני חשוב בעיני הקב"ה?'. מחשבות אלה הן עצת היצר.

רצון ה' הוא שנכיר ונדע בגדלותנו, שנבין שאנו חשובים בעיניו הרבה יותר מאשר נדמה לנו.

כאשר נעבוד על כך, נוכל תמיד לבטוח בו, לייחל אליו ולחוש את קרבתו.

יוסף הצדיק נמצא במצרים. גם שם הוא עובד על מידת הבטחון, ופועל בליבו שירגיש הרגשה תמידית שהקב"ה עימו.

מובא במדרש תנחומא (וישב ח): "שלא היה שמו של הקדוש ברוך הוא ז"ל מפיו". כאשר היה נכנס לשמש את אדונו, היה מלחש בשפתי תפילה: "ריבון העולם, אתה הוא בטחוני, אתה הוא פטרוני, תנני לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי, ובעיני פוטיפר אדוני". אדוני פוטיפר תהא ושאל אותו: "מה אתה מלחש?", ויוסף השיב לו: "אני מתפלל שאמצא חן בעיניך".

כשנדר לשורשם של דברים, נמצא שהנהגתו של יוסף הצדיק נבעה מגדלות נפשו ומהכרתו בכך שהוא אינו לבדו. תמיד הוא ידע שהקב"ה נמצא עימו ושהוא חשוב בעיני הקב"ה, ולפיכך לא נמנע מלהתפלל אליו על כל צעד ושעל

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית לקבלת העלון במייל 020311300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hph6176@gmail.com